

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **L. R.**
bytem S. 6. k. 1107, 756 54 Z.
zastoupený advokátem JUDr. Patrikem Novosadem
sídlem Králova 1283, 757 01 Valašské Meziříčí

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2016, č. j. KUZZL-46723/2016-2, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm (dále jen

„městský úřad“) ze dne 4. 6. 2016, č. j. MěÚ–RpR/OD/19531/138/2016/06/LL. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Přestupku se žalobce dopustil porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 12. 3. 2016 v 15.33 h na ulici Hlavní u Jednoty COOP, v obci Zubří, řídil motorové vozidlo BMW, RZ X, ve směru jízdy Zubří – centrum nedovolenou rychlostí, neboť mu byla Policií České republiky naměřena kalibrovaným silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C rychlost jízdy 108 km/h. Při zvážení odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ mu byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 104 km/h. Tím žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 54 km/h.
3. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a paušální náhrada nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Žalovaný změnil rozhodnutí městského úřadu tak, že spojení „§ 125c odst. 4 písm. d)“ nahradil slovním spojením „§ 125c odst. 5 písm. d)“ a dále slovní spojení „§ 125c odst. 5“ nahradil spojením „§ 125c odst. 6 písm. b)“. Ve zbylé části žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí městského úřadu potvrdil a odvolání zamítl.
5. Žalobce v žalobě namítal vady správního řízení, chybnou identitu údajně změřeného řidiče, nesprávně zjištěný a posouzený skutkový stav, absenci materiálního aspektu, nesprávnou kalibraci radaru a nevypořádání se s námitkami.
6. Žalovaný se nevypořádal s námitkou, podle které městský úřad odkázal na rozhodnutí v disciplinárním řízení. Žalobce v odvolání namítal, že věc měla být projednána v disciplinárním řízení, a proto je rozhodnutí nicotné. Žalovaný se nevypořádal se všemi námitkami uvedenými v odvolání, a to jak ve vztahu ke skutkovému stavu, tak i k námitkám procesního charakteru.
7. Žalobce namítal, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, dopustily se nesprávného právního posouzení skutků, v rámci posouzení skutků překročili meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou i ustálenou rozhodovací praxí. Rozhodnutí správních orgánů nemají oporu v provedeném dokazování ani platných zákonech. Z rozhodnutí není zřejmé, jakými podklady se správní orgány při rozhodování řídily a skutkové závěry jsou převážně spekulativní. Rozhodnutí jsou pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelná.
8. Ve správním řízení nebylo spolehlivě prokázáno, že v případě údajně změřeného řidiče v obci Zubří a řidiče zastaveného se jedná o jednu a tutéž osobu. Městský úřad bez ohledu na nedostatečně prokázaný skutkový stav neprovedl i přes návrhy zmocněnce žalobce výslech svědků – zasahujících policistů. Výslech svědků byl navrhován v písemnosti ze dne 9. 5. 2016. Tvrzení městského úřadu, že výměna řidiče v době, kdy vozidlo bylo pod dohledem policistů, nebyla možná, je pouze spekulací, a to zejména proto, že městský úřad tvrzení, že vozidlo bylo či nebylo pod dohledem policistů, neprokázal, protože navržené

svědky nevyslechl. Žalobce chtěl skutečnost, že vozidlo v době měření neřídil, objasnit, a proto navrhl výslech policistů. Na to však městský úřad nereagoval a bez relevantního odůvodnění návrh na provedení důkazu odmítl. Jde o tzv. opomenutý důkaz. Žalovaný považoval veškeré námitky žalobce za účelové. Pouze tímto odkazem se však s nimi vypořádat nemůže. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že nový zmocněnec žalobce JUDr. Ing. T. H. nenavrhoval výslech svědků ani provedení dalších procesních úkonů. Takové tvrzení však není v souladu se skutečností. Zmocněnec žalobce uvedl, že se chce vyjádřit písemně a požádal městský úřad o lhůtu pro vyjádření se k věci a ke všem skutečnostem. Tuto lhůtu dostal, což vyplývá i z protokolu. Zmocněnec žalobce se následně písemně k věci vyjádřil a navrhl provedení výslechu svědků a doplnění spisu o informace z hlediska procesu měření. Na toto podání však městský úřad nereagoval a bez dalšího vydal ve věci rozhodnutí.

9. Žalovaný ani městský úřad se dostatečně nevypořádaly s materiálním aspektem údajného přestupku. Ten byly povinny zkoumat a měly si opatřit takové důkazy, aby mohly rozhodnout, zda došlo ke spáchání přestupku a ohrožení zájmu společnosti ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“). Správní orgány nekonkretizovaly, jakým způsobem údajné přestupkové jednání žalobce mělo porušit nebo ohrozit zájem společnosti, případně v jakém smyslu mělo být pro společnost škodlivé.
10. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s námitkou žalobce ohledně podezření, že měřicí zařízení bylo kalibrováno v rozporu s platnými zákony a měření neproběhlo v souladu s návodem k použití a je tedy nezákonné. Vada spočívá v tom, že chybí materiály ve správním spise, které byly žalobcem navrhovány k důkazu. Žalobce navrhoval doložení provozních charakteristik rychloměru, jako jsou např. maximální vzdálenost měření, odklon osy od svazku antény od směru jízdy měřeného vozidla s tolerancí apod., informace, že kromě zapnutí a vypnutí rychloměru policisté ověřili nastavení měřiče nastavením radarové hlavy, dále, že kromě zapnutí a vypnutí provedli kontrolní měření a rovněž informace, že nad měřičem prováděli dohled. Nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Žalobce navrhoval výslech policistů, kteří mohli veškeré skutečnosti ohledně měření objasnit a specifikovat. Pro účely dokazování vyplývající z měření přístrojem, u kterého jsou nutné požadavky na správnou funkci, nemůže městský úřad bez dalšího namítat, že měření bylo zákonné jen z principu věci. Argumentace žalovaného nijak neprokazuje, že měření probíhalo v souladu s návodem k použití s ohledem na okolní podmínky a že policisté byli na manipulaci s tímto zařízením řádně proškoleni.
11. Žalovaný se také nevypořádal s námitkou ohledně odchylky měřené rychlosti, kdy v rámci odvolání byla namítnuta pochybnost o správné měřicí odchylce. Městský úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že odečetl odchylku ve výši $\pm 3\%$ a následně uvedl, že radary jsou v České republice schvalovány s jednotnou odchylkou $\pm 3\text{ km/h}$, pokud je zjištěná rychlost do 100 km/h , resp. $\pm 3\%$ při rychlostech nad 100 km/h . Veškeré hodnoty naměřené přístrojem jsou pro účely dokazování klíčové a nelze tak pouze polemizovat o správnosti či nesprávnosti měření bez dalšího dokazování.

12. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že nemusel výslovně rozebírat každou jednotlivou námitku žalobce, pokud se v konkrétních bodech ztotožnil s rozhodnutím městského úřadu.
13. K námitce ohledně disciplinárního řízení žalovaný uvedl, že postrádá racionálního důvodu, proč by tuto otázku měl řešit, když vůbec nesouvisí s tím, jaká byla ukládána sankce žalobci. Městský úřad přihlížením k tomu, zda žalobce nebyl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení, pouze naplnil kritéria pro hodnocení sankce podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce se mylí, pokud za disciplinární řízení jako kritérium pro hodnocení sankce považuje řízení podle § 186 a násl. zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Disciplinární řízení slouží vždy jako okolnost polehčující a jde především o řízení, která mají povahu interního potrestání v rámci profesní organizace. Fakticky ale jde o mrtvé ustanovení. Neplatí zásada *non bis in idem*, vyjma osob uvedených v § 10 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalovaný sám rovněž hodnotil kritéria pro uložení sankce na straně 8 a 9 napadeného rozhodnutí a nemohl ve prospěch ani neprospěch žalobce ničeho změnit, neboť skutečně nebylo správním orgánům známo, a žalobce ani opak netvrdí, že by žalobce v souvislosti s tímto jednáním vůbec nějakému dalšímu řízení čelil. Rozhodně také není povinností, aby správní orgány ve výroku rozhodnutí uváděly, z jakých podkladů vycházely. Takový požadavek žalobce nemá oporu v § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“) ani v § 77 zákona o přestupcích.
14. Ke kalibraci radaru se žalovaný vyjádřil na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že radarové zařízení nepodléhá kalibraci, ale ověření. Metrologická návaznost se u tzv. stanovených měřidel, mezi která patří i silniční radarový rychloměr RAMER 10C, zajišťuje ověřením ve smyslu § 3, § 5 a § 9 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o metrologii“). Pouhé obecné fráze a pochybnosti nemohou založit povinnost správních orgánů provádět dokazování a tyto pochybnosti vyvracet. Žalobce nesl jediný fundovaný a konkrétní důvod, pro který měření považoval za nesprávné. Takovým důvodem by např. bylo, že na snímku není celé vozidlo nebo že mezi vozidlem a radarem se nacházejí překážky. Taková situace ale v daném případě nenastala.
15. Pokud městský úřad i žalovaný odečetly od měření odchylku 3 %, jde opět o zcela zákonný postup, který navíc jde ku prospěchu žalobce a je opíráno mj. o stanovisko Ministerstva dopravy č. 89/2006–160–LEG/1 ze dne 4. 8. 2006. Žalovaný nebyl povinen do spisu zakládat podklady, které by blíže odůvodňovaly fakt, že hodnotu naměřené rychlosti snížil ve prospěch žalobce, neboť tato skutečnost je deklarována podklady k ověřovacímu listu, který tvoří i návod k obsluze předmětného zařízení.
16. Ke skutkovému stavu žalovaný uvedl, že žalobce ani v podané žalobě nenabídl žádný důkaz k prokázání svých tvrzení, že vozidlo v danou dobu neřídil. Dokonce ani nyní nepředestřel svoji verzi příběhu a neuvedl, jak a proč údajná výměna řidiče zapadá do reálného světa a jak na ostatní události navazuje. Žalobce neunesl důkazní břemeno, které na něj přešlo v situaci, kdy se jal zpochybňovat dosavadní důkazy. Správní orgán je vázán § 52 správního řádu. V daném případě městský úřad lépe skutkový stav zjišťovat nepotřeboval, protože žalobce jednoduše pouze vyčítá městskému úřadu, že dokazování

nevedl lépe, ale sám žádnou verzi příběhu, kterou by městský úřad musel rozporovat, neuvádí. Žalobce měl dostatek příležitostí svoji verzi příběhu uvést, a to bez ohledu na obsah dalších důkazů. I v trestním řízení se nejprve provádí výslech obviněného a potom teprve následně výslech svědků tak, aby obviněný nemohl svoji výpověď účelově přizpůsobovat, aby prostě byla co nejvíce věrohodná. Pokud žalobce ani v žalobě nevedl, čeho se mělo důkazy navrženými v jeho prospěch dosáhnout, jaký příběh se tím má potvrdit, pak se jen prokazuje, že verze žalobce o výměně řidiče je mimo jakoukoliv pochybnost smyšlená. Nehledě na to, že pokud by žalobce opravdu nebyl řidičem vozidla v době zjištěného překročení rychlosti, pak žalovanému není zřejmé, proč (opět nekonkrétně) rozporuje správnost měření, existenci materiálního znaku přestupku či nepřezkoumatelnost rozhodnutí v části týkající se ukládání sankce.

17. K materiálnímu znaku přestupku se žalovaný vyjádřil na straně 8 a 9 napadeného rozhodnutí při úvahách o výši sankce. Výslovně se zde žalovaný věnoval společenské nebezpečnosti jednání. Materiální znak nabývá významu především ve skutkových podstatách přestupků, které bývají definovány pomocí tzv. neurčitých právních pojmů. U překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zákonem či místní úpravou provozu jsou skutkové podstaty definovány zcela exaktně, číselně. V takovýchto případech bude otázka zvažování existence materiálního znaku právě omezena „pouze“ na existenci výjimečných okolností, které by skutek formálně odpovídající vymezené skutkové podstatě dekriminalizovaly. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008–45 je jediným, ve kterém tento soud dovodil, že správní orgán se nedostatečně materiální stránkou přestupku zabýval. Žalovaný tento rozsudek chápe jako apel na zdravý rozum a pojistku pro skutečně extrémní případy, mezi které rychlá jízda žalobce rozhodně nepatří.
18. Žalovaný v reakci na „mnohomluvnou žalobu“ uvedl pouze jediný základní nosný prvek úvahy o dodržování nejvyšší dovolené rychlosti. Jakkoliv může být auto špičkově vybavené a v perfektním technickém stavu, vyšší rychlost vždy ztěžuje možnost včasného zastavení vozidla oproti rychlosti nižší. Tuto skutečnost není třeba dokazovat znaleckými posudky, ani k ní vytvářet odstavce či stránky jakéhokoliv ospravedlňujícího textu, neboť se jedná o učivo fyziky II. stupně základní školy. Od překročení rychlosti v obci o 54 km/h nelze očekávat existenci takových výjimečných okolností, které by mohly vyloučit existenci materiálního znaku. Ze spisu se mimo sáhodlouhé litanie žalobce založené na selektivní citaci vytržených pasáží rozsudků Nejvyššího správního soudu nepodává, proč konkrétně si žalobce myslí, že okolnosti jeho jednání byly tak výjimečné, že je třeba jej dekriminalizovat. Pokud žalobce hodlá diskutovat o tom, jestli rychlost 104 km/h v obci na místě s oboustrannou hustou zástavbou je či není nebezpečná, pak vyvstává otázka jeho odborné a zřejmě i zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel. Při střetu v rychlosti 50 km/h umírají průměrně 2 chodci z 10, při střetu v rychlosti 60 km/h jich průměrně umírají 9 z 10. Žalobce je osobou starší 50 let, u které bývá průměrná reakční doba asi 1,3 sekundy, pokud není trénovaným pilotem stíhacích letounů, což ze spisového materiálu nevyplývá. Při rychlosti 104 km/h tak žalobce ujede přibližně 37,5 m ještě před tím, než vůbec stačí šlápnout na brzdou. Pro srovnání, z šedesátikilometrové rychlosti za 37 m stihne řidič od spatření překážky na suchém povrchu zcela zastavit. Z rychlosti 50 km/h řidič na suchém povrchu zastavuje na 28 m od spatření překážky. Tam, kde vozidlo z rychlosti 50 km/h stojí (28 m), vozidlo brzdící z 60 km/h jede ještě 40 km/h (zastavuje o 9 m dále) a vozidlo jedoucí 104 km/h jede ještě

pořád 104 km/h. Tam, kde vozidlo z 60 km/h zastaví, má vozidlo jedoucí na počátku reakce 104 km/h rychlost stále 104 km/h! (zdroj: www.ibesip.cz). Žalobce měl být v daném případě vděčný za to, že jeho riskantní jízda se obešla bez škodlivých následků na životě, zdraví či majetku.

19. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 23. 8. 2016 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.
20. Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci soud zjistil z oznámení přestupku ze dne 12. 3. 2016 spáchání přestupku tak, jak je popsáno v úvodní části tohoto rozsudku. V daném úseku byla podle oznámení stanovena nejvyšší rychlost 50 km/h. Žalobce byl ztotožněn podle řidičského a občanského průkazu. Současně byl ztotožněn spolujezdec žalobce podle občanského průkazu. Žalobce se do oznámení podepsal, ale nevyjádřil se.
21. Podle záznamu o přestupku, pořízeného rychloměrem, bylo osvědčeno spáchání přestupku tak, jak je popsáno v úvodní části tohoto rozsudku. Naměřená rychlost byla dle záznamu 108 km/h. Viditelnost byla v danou dobu a v daném místě dobrá a mezi vozidlem a rychloměrem nebyla žádná překážka. Zcela čitelná je registrační značka vozidla.
22. Součástí spisu je ověřovací list rychloměru RAMER 10C ze dne 30. 11. 2015 s platností ověření na jeden rok.
23. Podle úředního záznamu Policie České republiky ze dne 12. 3. 2016 bylo služební motorové vozidlo s měřicím zařízením odstavené na odstavné ploše u prodejny COOP Jednota. Za změřeným vozidlem se vydala hlídka, po dojetí bylo vozidlo zastaveno a žalobce byl ztotožněn dle předložených dokladů stejně jako jeho spolujezdec. Žalobce s přestupkem souhlasil a oznámení o přestupku podepsal. Vyjádřit se odmítl.
24. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 20. 4. 2016 se zmocněnec žalobce seznámil s obsahem spisu, převzal kopie listin a uvedl, že se ve věci vyjádří do 9. 5. 2016. K podkladům pro rozhodnutí zástupce žalobce uvedl, že nemá, co by k věci dále dodal a nenavrhoval výslech svědků ani provedení dalších úkonů. S obsahem protokolu souhlasil.
25. Dne 9. 5. 2016 zmocněnec žalobce sdělil, že jednání, ze kterého byl obviněn, se nestalo a nelze hovořit o přestupku. Žalobce namítal, že městský úřad neprovedl všechny úkony a nezajistil všechny důkazy, které by prokázaly vinu žalobce. Měření rychlosti bylo nezákonné, protože podle § 79a zákona o silničním provozu je měření rychlosti možné pouze za účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Ve spise chybí informace, kde měl být přestupek spáchán. Dále chybí záznamy potvrzující správný postup při měření rychlosti, včetně doložení provozních charakteristik rychloměru. Ve spise měl být návod k použití rychloměru. Žalobce se domníval, že rychloměr byl použit v rozporu s návodem na použití, resp. přímo za podmínek, za kterých to návod zakazuje. O zjištěném

skutkovém stavu panují důvodné pochybnosti. Nelze obvinit žalobce na základě úředního záznamu, ani tento nesmí být čten místo výpovědi svědka.

26. **Rozhodnutím** ze dne 4. 6. 2016 městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání předmětného přestupku. Městský úřad především poukázal na fotodokumentaci ze silničního radarového rychloměru, kde je zaznamenán datum, čas, naměřená rychlost s hodnotou 108 km/h a registrační značka vozidla řízeného žalobcem. Podle městského úřadu lze tuto fotodokumentaci a ostatní písemnosti, které jsou součástí spisu, považovat za listinné důkazy podle § 51 odst. 1 správního řádu, kterými lze prokázat skutkový stav věci. Spáchání přestupku je zřejmé z oznámení přestupku, úředního záznamu sepsaného zasahujícími policisty, kdy tito policisté popsali způsob zjištění přestupku. Skutkový stav je dále zřejmý z fotodokumentace zkalibrovaného silničního radarového měřidla, z výpisu karty řidiče, ze zahájení správního řízení o přestupku a předvolání, z protokolu o ústním jednání ze dne 20. 4. 2016 a ze sdělení k věci ze dne 9. 5. 2016, podle kterého se žalobce k přestupku nedoznal, ani svého jednání nelitoval.
27. Městský úřad dospěl k závěru, že silniční radarový rychloměr RAMER 10C byl v době měření technicky způsobilý, jak vyplývá z ověřovacího listu a měřidlo bylo ověřeno dne 30. 11. 2015. Platnost ověření je jeden rok. V době spáchání přestupku odpovídalo silniční radarové měřidlo platné normě. Proto městský úřad považoval naměřenou rychlost tímto přístrojem jako věrohodnou.
28. Městský úřad vyšel z hodnoty 104 km/h, jelikož odečetl odchylku při měření ve výši $\pm 3 \%$. Ze zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, radary musí mít platné typové schválení a každý jednotlivý kus musí být pravidelně kalibrován. Radary jsou v České republice schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/h, pokud je zjištěna rychlost do 100 km/h, respektive $\pm 3 \%$ při rychlostech nad 100 km/h. Tato odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na radaru a zohlednit ji musí sám policista, strážník nebo městský úřad.
29. Tvrzení žalobce, že se skutek nestal a nelze hovořit o spáchání přestupku, městský úřad vyhodnotil jako účelové a ničím nepodložené s cílem vyhnout se postihu za přestupek. Žalobce se na místě zjištění přestupku do oznámení o přestupku nevyjádřil, ale oznámení podepsal. Žalobce může uvádět na svou obhajobu jakékoliv skutečnosti, a proto upřednostnil městský úřad jako důkaz pořízenou fotodokumentaci ze silničního radarového rychloměru, který jednoznačně a nespochybnitelně prokázal protiprávní jednání žalobce. K námitce nezákonného měření rychlosti městský úřad uvedl, že hlavním účelem projektu bezpečnost silničního provozu je snížení počtu dopravních nehod s tragickými následky. Spěch za volantem se projevuje agresivitou, zvýšenou ochotou riskovat a především překračováním nejvyšší dovolené rychlosti. Spěchající řidiči si neuvědomují možná rizika svého jednání ani to, jak moc se prodlužuje brzdná dráha. Nepřiměřená rychlost jízdy je příčinou nejméně 40 % všech smrtelných nehod a klíčovým faktorem při vzniku prakticky všech nehod v silničním provozu a lze ji označit za hlavní příčinu nehod se zraněním osob. Podle městského úřadu je měření rychlosti v obci jedním z nejefektivnějších způsobů, jak zvýšit bezpečnost silničního provozu. V tomto konkrétním případě proběhlo měření v centru obce u prodejny COOP v blízkosti školy a sportovního areálu a kde jinde snad je nejdůležitější dohlížet nad bezpečností silničního

provozu než v centru s největším pohybem chodců a projíždějících vozidel. Rychlost vozidla byla změřena příslušníky Policie České republiky, a to v souladu s návodem k obsluze radarového rychloměru.

30. K absenci označení místa spáchání přestupku městský úřad uvedl, že uvedené údaje jsou dostačující. Vozidlo řízené žalobcem bylo změřeno v obci Zubří na ulici Hlavní u odstavné plochy u prodejny COOP Jednota.
31. K námitce absence záznamů potvrzujících zákonný postup při měření rychlosti a doložení provozních charakteristik rychloměru, jako jsou maximální vzdálenost měření, odklon osy od svazku antény od směru jízdy měřeného vozidla s tolerancí apod. městský úřad uvedl, že fotodokumentace zkalibrovaného silničního radarového měřidla obsahuje veškeré potřebné informace pro zjištění skutečné rychlosti jízdy vozidla, které žalobce řídil. Městský úřad tak považoval naměřenou rychlost jízdy tímto přístrojem jako dostatečně věrohodný důkazní prostředek. Není pochyb o tom, že by předmětem měření bylo vozidlo jiné, neboť vozidlo žalobce jednoznačně tvoří střed celého snímku. Policisté zařazení k výkonu služby u dopravní policie, kteří užívají měřidlo, jsou nepochybně odborně způsobilí natolik, aby při sebemenším podezření na nesprávnou funkci měřidla zajistili jeho ověření i v době platnosti ověření a předali jej autorizovanému metrologickému středisku či případně Českému metrologickému institutu k ověření. Městský úřad nepochyboval ani o tom, že tito policisté byli školeni a byli nepochybně odborně způsobilí k tomu, aby tento přístroj obsluhovali. Městský úřad vycházel z faktu, že měřidlo bylo v čase měření plně způsobilé sloužit svému účelu. Funkce přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje. Spisový materiál neobsahuje žádnou relevantní skutečnost, která by mohla indikovat, že měření neproběhlo v souladu s návodem k obsluze. Návod k obsluze měřiče rychlosti policisté nezasílají do správního spisu i z důvodu dodržení smluvních podmínek s výrobcem.
32. K námitce žalobce o významu úředního záznamu se městský úřad ztotožnil s jeho názorem, že na základě úředního záznamu si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat.
33. K návrhu na výslech policistů městský úřad uvedl, že není třeba dalšího dokazování, neboť důkazy obsažené ve spise jsou věrohodné a kvalitní a na jejich základě je možné řádně vykreslit skutkový děj v souladu se zásadou omezené materiální pravdy. Přístroj byl v době měření technicky způsobilý, což bylo doloženo ověřovacím listem, měření proběhlo v pořádku, výstup z přístroje je jako podklad pro rozhodnutí o přestupku dostatečný. Přestupek žalobce v daném případě přináleží k těm přestupkům, u nichž je stěžejním důkazem výstup z technického zařízení obsluhovaného policistou – fotografie pořízená z radarového rychloměru, již byla zjištěna skutečná rychlost jízdy vozidla, které žalobce řídil. Není pochyb ani o tom, kdo řídil předmětné vozidlo, žalobce na místě předložil jak řidičský průkaz, tak občanský průkaz a oznámení přestupku sepsané na místě osobně podepsal.

34. Podklady v přestupkovém spise neobsahovaly žádné rozpory, takže z nich městský úřad vycházel. Skutečnosti týkající se jednání žalobce byly dostatečně zdokumentovány a skutková zjištění byla taková, že nebylo pochybnosti o průběhu protiprávního jednání žalobce. Přestupek byl tak žalobci jednoznačně prokázán.
35. Závažnost přestupku považoval městský úřad za nemalou, jelikož uvedeným překročením rychlosti se prodlužuje brzdná dráha vozidla, která je potřeba pro odvrácení případného střetu s ostatními účastníky silničního provozu v obci. Žalobce spáchal přestupek konáním, nikoliv opomenutím, a to na místě veřejně přístupném. K žádným následkům sice shodou okolností nedošlo, ale mohlo dojít například tím, kdyby žalobce v důsledku nepřiměřené rychlosti jízdy s vozidlem nezvládl jeho řízení a havaroval, čímž by mohlo dojít nejen ke škodě na majetku, nýbrž i na zdraví či životě nejen žalobce, ale i ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích. Výrazné překročení rychlosti o 54 km/h nelze přehlížet či dokonce tolerovat, protože překročení rychlosti bývá v poslední době jednou z nejčastějších příčin dopravních nehod s těmi nejtragičtějšími následky. Žalobce svým jednáním ohrozil zájem chráněný zákonem, tedy bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Jednání žalobce je třeba hodnotit jako zvláště nebezpečné, neboť se jedná o centrum obce, kde se nacházejí zastávky autobusů, přechody pro chodce, škola, sportovní areál, obchody, a tedy je to místo s velkým výskytem ne vždy ukázněných chodců a ostatních účastníků silničního provozu.
36. Podle městského úřadu žalobce spáchal přestupek s úmyslem nepřímým, jelikož věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Pohnutky žalobce městský úřad nehodnotil, jelikož mu nebyly známy. Pokud jde o osobu žalobce, pokud bylo městskému úřadu známo, žalobce měl pouze jeden registrovaný záznam o spáchaném dopravním přestupku v evidenci řidičů na území České republiky, k čemuž městský úřad přihlédl a identifikoval jej, včetně uložené peněžité pokuty zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců. Dále městský úřad uvedl, že zda a jakým způsobem byl žalobce pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení, nebylo třeba hodnotit, protože disciplinární řízení se týká příslušníků ozbrojených sil, bezpečnostních sborů apod.
37. **V odvolání** žalobce obdobně jako v žalobě vznesl námitky vůči skutkovému stavu, neprovedení dokazování, označení místa přestupku, absenci materiálního znaku přestupku, neprokázání zavinění, nemožnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, arbitrární výměru sankce, nepřezkoumatelnost rozhodnutí, porušení zásady materiální pravdy a zmatečnost rozhodnutí a jeho nicotnost.
38. Žalovaný v **napadeném rozhodnutí** popsal zjištění přestupku a průběh správního řízení. Po prostudování spisu žalovaný dospěl k závěru, že městský úřad postupoval při vyslovení viny o spáchání přestupku v souladu s právními předpisy a žalobce byl uznán vinným zcela po právu. Klíčovou námitkou žalobce uvedenou poprvé až v odvolání je tvrzení, že vozidlo v době změření neřídil a že ho řídil někdo jiný, aniž by konkrétně specifikoval, co vedlo k výměně řidičů. Žalovaný si byl vědom toho, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání. Poukázal však na to, že pozdě podaná obrana se může jevit jako účelová a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Výměna řidiče v době, kdy už je vozidlo pod dohledem policistů, není možná, aniž

by si toho policisté všimli. Daná historka se jeví jako absurdní. Žalovaný neshledal kvůli hypotetickému vyvracení neurčitěho příběhu žalobce důvod předvolávat zasahující policisty ani jiné svědky, protože samotné tvrzení žalobce, že vozidlo neřídil, není s to zpochybnit zjištěný skutkový stav. Navíc není zřejmé, proč žalobce, když nebyl řidičem vozidla, sáhodlouze rozporuje další skutečnosti jako materiální znak přestupku, správnost funkce měřidla, sankci apod. Žalobce neunesl důkazní břemeno ve vztahu k projednávanému přestupku. Odpovědnosti za spáchaný přestupek není možno zbavit se pouhým odkazem na to, že přestupek spáchala osoba blízká bez toho, že by obviněný z přestupku tuto osobu identifikoval. Interpretace omezujících pravidel postupu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání.

39. Prokázat protiprávní jednání obviněného z přestupku lze i dalšími důkazy či uceleným řetězcem přímých či nepřímých důkazů. Bylo volbou žalobce, že se bránil pouze výrokem, který učinil neprokazatelným a dodal mu tedy obdobnou argumentační hodnotu, jakou by mělo pouhé tvrzení, že přestupek nespáchal. Spáchání přestupku bylo prokázáno v míře zcela dostatečné pro přestupkové řízení, a to i proto, že žalobce v řízení rezignoval na efektivní obranu používaje jediného argumentu bez prokazatelné pravdivostní hodnoty, argumentu nanejvýš pravděpodobně účelového. Žalobce se tak nemůže spoléhat na to, že pouhý neprokazatelný výrok spojený s hypotetickou možností pravdivosti a následovaný pasivní rezistencí žalobce založí nutně pochybnost takové intenzity, která je dostatečná ke zbavení obvinění ze spáchání přestupku. Žalobce vůbec nepřiblížil, co konkrétně jej mělo vést k výměně řidiče atd. To jsou všechno okolnosti, které, pokud jsou pravdivé, musejí existovat nezávisle na kvalitě provedení dokazování a musí je znát obviněný sám, který by jej měl okamžitě a bezprostředně podrobně prezentovat, protože jinak riskuje, že se mu nepodaří vyvrátit důkazy svědčící proti němu. Pravda, existuje sama o sobě, pouze smyšlené příběhy se musí dodatečně konstruovat a upravovat zpravidla podle obsahu spisu a eventuálních výpovědí svědků (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 52/2011–47, č. j. 1 As 83/2013–60 nebo č. j. 9 As 54/2008–77, č. j. 5 As 126/2011–68).
40. Žalobce žádný důkaz k prokázání svých tvrzení nenabídl. Bylo na něm, aby sám přestřel svoji verzi příběhu a vysvětlil, jak a proč údajná výměna řidiče zapadá do reálného světa, a jak na ostatní události navazuje. Pokud žalobce žádnou konkrétní verzi příběhu neuvedl, neučinil nic, aby unesl důkazní břemeno, které na něj přešlo v situaci, kdy se jal zpochybňovat dosavadní důkazy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013–35 nebo Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 51 A 19/2013–58).
41. Žalovaný se rozhodl nenařizovat ústní jednání a provádět výslechy zasahujících policistů či kohokoliv jiného jen kvůli tomu, že žalobce tvrdí bez konkrétních podrobností, že řídit vozidlo neměl. Městský úřad výpověď žalobce samotného nemohl považovat za nevěrohodnou jen proto, že mělo jít o výpověď žalobce, ale proto že žalobce prakticky žádnou výpověď neučinil. Jediná komunikace s městským úřadem se nesla pouze formou jediného písemného vyjádření a odvolání plných převážně obecných lidskoprávních frází a bezobsažných floskulí stažených převážně ze stránek www.autoweb.cz nebo www.30kmh.cz. Žalobce tak nepředložil „dostatečně silné karty“ k tomu, aby je správní orgán musel „přebíjet“ ještě „silnějšími“.

42. Žalovaný vyšel při zjištění skutkového stavu ze snímku ze záznamového zařízení radarového rychloměru a z jeho nezměnitelných údajů, které jsou součástí fotografie, které popsal. Žalovaný poukázal, že každé zařízení použité policií k měření rychlosti vozidel musí odpovídat zákonu o metrologii a prováděcím vyhláškám, mít platné typové schválení. Každý jednotlivý kus musí být pravidelně ověřován. Stanovená odchylka byla zaokrouhlena na celé číslo dolů ve prospěch žalobce a odečtena městským úřadem. Žalovaný odkázal na § 3 odst. 3 zákona o metrologii a platnost ověření rychloměru v daném případě. Policisté zařazení k výkonu služby k dopravní policii, kteří užívají měřidlo, jsou nepochybně odborně způsobilí natolik, aby při zjištění poškození měřidla toto předali k ověření. V daném případě k ničemu takovému nedošlo, a je třeba vycházet z toho, že měřidlo bylo v čase měření plně způsobilé sloužit svému účelu. Dokazovat skutečnosti týkající se funkčnosti měřidla by přesahovalo rámec tzv. omezené materiální pravdy. V daném případě ověřovací list osvědčil platné měření a způsobilost rychloměru k měření. Žalovaný připomněl, že podepsaná úřední osoba je držitelem osvědčení o absolvování odborné přípravy pro užívání silničních rychloměrů ze dne 28. 5. 2010, a proto si mohla učinit odpovídající závěr o tom, zda měření proběhlo korektně či nikoliv. Žalovaný v tomto směru uvedl, že vozidlo je na snímku ve správné poloze pro uvedený typ měřidla.
43. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že v případě přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti má úřední záznam pouze doplňkový charakter a skutečnosti zachycené v něm není třeba ověřovat svědeckou výpovědí při existenci objektivního výstupu z radarového zařízení (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 76/2010–76 nebo č. j. 7 As 18/2011–54). Pokud žalobce vyslovuje pouze obecné pochyby o tom, zda konkrétní policista byl proškolen k obsluze nebo bez dalších podrobností uvádí, že nebyl dodržen úhel měření, nebo že nebylo prokázáno kontrolní měření či dohled nad měřidlem nebo snad souhlas Českého telekomunikačního úřadu k využití rádiových kmitočtů, nemohou takové obecné pochybnosti aktivovat žádné dokazování ze strany správních orgánů. Teprve konkrétní a fundované důvody rozporující dané měření musejí být dokazováním vyvráceny. Proti obecným pochybám o důkazech není třeba stavět konkrétních důkazů podpůrných a dalších. Není ani proto nutné, aby správní orgán vkládal do spisu návod k použití rychloměru. K měření rychlosti není nutné dokládat měřitelné výsledky měření rychlosti podle § 79a zákona o silničním provozu. Podstatné je, aby měření nebylo šikanózní a bylo prováděno v lokalitách, kde možné negativní důsledky zvýšené rychlosti budou minimální. V daném případě, ale bylo měřeno na místě v centru obce, na sběrné místní komunikaci, která napojuje převážnou část obce Zubří na silnici I/35 a tím i síť silnic jako takovou. Každé svéprávné osobě musí být zřejmé, že měření v těchto místech rozhodně smysl má a že přispívá ke zvýšení bezpečnosti provozu, jak svojí represí, tak i preventivním charakterem, neboť řidiči i prostřednictvím médií sdílejí mezi sebou informace o stanovištích policejních hlídek a tím se zvyšuje počet řidičů, kteří v daném místě budou dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost. Z případu žalobce je zřejmé, že jeho záchyt policisty při rychlosti minimálně 104 km/h k bezpečnosti silničního provozu rozhodně přispěje, byť třeba jenom tím, že nějakou dobu nebude do tohoto provozu vpuštěn jako řidič motorového vozidla, aby takové jednání alespoň po nějakou dobu nemohl opakovat.

44. K námitce, že v Zubří neexistuje prodejna COOP, ale pouze prodejna Jednoty, spotřebního družstva Vsetín, žalovaný uvedl, že jde o námitku pouze formalistickou, a pokud by žalobce kolem této prodejny projížděl nejvyšší dovolenou rychlostí, musel by i při splnění povinností podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu zjistit, že prodejna má na sobě logo COOP Jednota. Jiná prodejna COOP Jednota v Zubří na ulici Hlavní není, další je na ulici Horní a na ulici Hlavní se ještě nachází prodejna potravin Tesco Express (viz www.mapy.cz. Na internetovém odkazu <http://www.jednota-vs.cz> (oficiální stránky Jednoty, spotřebního družstva Vsetín) se rovněž nachází slovo a logo COOP, jakož i vysvětlení, proč k němu uvedené družstvo přišlo. Žalovaný uvedl, že vozidlo Policie České republiky stálo na veřejně přístupné účelové pozemní komunikaci (není prokázán opak), a není důvod vyžadovat souhlas jejího majitele.
45. Správní orgán neupřel žalobci právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Obsah vyjádření účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, nezakládá právní nárok na to, aby správní orgán postupoval tak, jak účastník navrhl. Správní orgán má možnost na návrhy účastníka reagovat buď tím, že jim vyhoví (např. provede důkazy, odloží vydání rozhodnutí, provede znovu ústní jednání atd.) nebo vydá rozhodnutí, v němž vysvětlí, proč těmto návrhům nevyhověl. Žalobce nemohl být v dobré víře, že jím navržené důkazy správní orgán provede, neboť podle § 52 správního řádu správní orgán není důkazními návrhy účastníků vázán.
46. Žalovaný shledal provedené dokazování jako dostatečné a zjištění skutkového stavu rovněž. Podklady v přestupkovém spise neobsahují žádné pro věc rozhodné rozpory, takže z nich mohl městský úřad vycházet. Žalovaný se ztotožnil i s hodnocením podkladů a důkazů městským úřadem. Odvoláním napadené rozhodnutí žalovaný neshledal nicotné ani nepřezkoumatelné.
47. Žalobce spáchal přestupek jako řidič motorového vozidla v silničním provozu při jízdě v obci, kde v úseku nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h jel s vozidlem rychlostí nejméně 104 km/h. Následky spáchaného přestupku se projeví v podobě ohrožení, naštěstí nedošlo k přímému ohrožení společného skupinového objektu dopravních přestupků, což se řidičům, kteří řídí vozidlo nad limit povolené rychlosti, stává a svým jednáním mohou způsobit závažné dopravní nehody. I žalovaný shledal závažnost přestupku za nemalou s ohledem na prodloužení brzdné dráhy vozidla. K posouzení odpovědnosti žalovaný uvedl, že postačí zavinění z nedbalosti. Zavinění je vybudováno na složce vědění a na složce vůle. Z jejich existence nebo absence vychází rozlišování dvou základních forem zavinění – z nedbalosti a úmyslné. Složka vůle u nedbalosti vždy chybí, není zde vůle pachatele spáchat přestupek. V případě úmyslu se rozlišuje úmysl přímý a nepřímý. Obě tyto formy jsou vybudovány na složce vůle i na složce vědění, přičemž rozdíl, mezi nimi je vyjádřen v odstupňování volní složky. Ta je pro úmysl charakteristická. Schází-li, nejde o úmysl, může však jít o nedbalost. Žalovaný v souladu s názorem městského úřadu konstatoval, že žalobce spáchal přestupek v intencích nepřímého úmyslu. Žalobce tedy sice nemusel chtít svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale evidentně byl srozuměn s tím, že se tak stane. Zájem v tomto případě není jen následek v podobě dopravní nehody, ale samo porušení nejvyšší dovolené rychlosti. Naplnění úmyslného jednání žalobce tedy spatřoval odvolací orgán u překročení rychlosti nejméně o 54 km/h v obci, kde, jak žalobce podle právních předpisů, které je povinen znát, ví, je stanovena

maximální rychlost dle zákona o silničním provozu na 50 km/h. Kromě toho je rychloměr ve vozidle vždy umístěn v zorném poli rozhledu řidiče a žalobce tak věděl, jakou rychlostí jede. Pokuta byla proto uložena nad polovinou zákonného rozpětí a sankce zákazu činnosti v minimu zákonné sazby. S výší uložených sankcí se žalovaný ztotožnil a doplnil, že o osobě pachatele vypovídá i absence doznání. Žalobce neprojevil žádnou sebereflexi a lítost, tedy snahu o minimální lidské odčinění spáchaného skutku, který zcela bez jeho zásluh neměl (naštěstí) škodlivých následků. Namísto doznání a lítosti takový skutek neobratně zkoušel žalobce svádět na někoho jiného. Osoba žalobce projevující se tímto způsobem tak nemůže počítat s minimálními možnými sankcemi. Naopak, minimálně sankci pokuty je třeba zvýšit tak, aby jednání obviněného bylo možné odlišit od osob, které sice chybují, ale ke svým přestupkům přistupují odpovědně, a je zřejmé, že i minimální sankce povedou k jejich nápravě. U žalobce takový závěr učinit nelze. Jakkoliv správní orgán pozitivně přihlédl k tomu, že žalobce má pouze jediný záznam o přestupku, a to z roku 2013 (shodou okolností jde o přestupek stejné skutkové podstaty, který je předmětem tohoto řízení), není to natolik polehčující okolnost, aby odůvodňovala snížení obou sankcí na zákonné minimum. Městský úřad vcelku podrobně vyjmenoval okolnosti přitěžující, které jej vedly ke zvýšení uložené sankce, jako je blízkost přechodů pro chodce, sportovní haly, autobusových zastávek, hodnota naměřené rychlosti apod. K tomu žalovaný připojil nedostatek sebereflexe žalobce a fakt, že sankce zákazu činnosti byla ponechána v zákonném minimu. Za takové situace nelze než sankci pokuty nad 3/4 zákonného rozpětí považovat za přiměřenou k plnění všech svých funkcí, tedy zejména, že půjde o jasný signál i pro žalobce, že jízda více jak dvojnásobnou rychlostí v obci je riskantním podnikem, a že by si jej do budoucna měl (konečně) vyvarovat.

48. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
49. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 12. 3. 2016 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 12. 9. 2016.
50. Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.
51. Námitku nepřezkoumatelnosti neshledal soud důvodnou. Správní orgány I. a II. stupně a potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek, se vypořádaly se všemi vznesenými námitkami. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž*

nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo.

52. Nedůvodná je námitka, že nezákonnost rozhodnutí o odvolání způsobuje skutečnost, že se žalovaný nevyjádřil k disciplinárnímu řízení, které žalobce zmínil v odvolání.
53. Žalobce v odvolání uvedl, že městský úřad přihlédl k disciplinárnímu řízení, ač to nebylo v jeho kompetenci a nemohl znát výsledek disciplinárního řízení. Věc žalobce v roce 2013 měla být projednána v disciplinárním řízení, a proto je rozhodnutí z roku 2013, na které odkazuje městský úřad, nicotné a neměl k němu přihlížet při určení výše sankce. Skutečnosti užité při určení sankce nebyly prokázány.
54. Žalovaný se nevyjádřil konkrétně k disciplinárnímu řízení, nicméně k uloženým sankcím a jejich výměrám se vyjádřil velmi podrobně, jak je citováno výše.
55. Soud předně poukazuje na to, že rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří jeden celek a takto je přezkoumáváno soudem. O disciplinárním řízení se zmínil městský úřad v části týkající se ukládání sankcí a uvedl, že *„zda a jakým způsobem byl jmenovaný pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení, nebylo třeba hodnotit, protože disciplinární řízení se týká příslušníků ozbrojených sil, bezpečnostních sborů apod.“*
56. Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích *při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.*
57. Z uvedeného je zjevné, že městský úřad se při určování druhu sankce a její výměry zabýval všemi kritérii, stanovenými v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Protože žalobce nenamítl ani městský úřad nijak jinak nezjistil, že v případě žalobce jde o osobu, na kterou by se vztahovala disciplinární pravomoc, pouze pro úplnost uvedl, že k tomuto kritériu nepřihlíží a nehodnotí jej. Tento postup aproboval i žalovaný a s uvedeným postupem se shoduje i soud. Žalobce ani v odvolání, ani v žalobě neuvedl, že by v roce 2013 při spáchání předchozího přestupku podléhal disciplinární pravomoci a kterého orgánu. V takovém případě byl postup obou správních orgánů zákonný. Soud dává žalobci zapravdu, že argumentaci k této námitce měl žalovaný uvést v rozhodnutí o odvolání a nikoliv až ve vyjádření k žalobě (s nímž se soud ztotožňuje), není to však vada, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí Městského úřadu ve Valašském Meziříčí, č. j. R/D/572/20059/2013/KA, které nabylo účinnosti dne 25. 6. 2013, a týkalo se hodnoty alkoholu v dechu 0,62 promile, je totiž rozhodnutím existujícím a je zde presumpce jeho správnosti, dokud toto rozhodnutí není zrušeno ve správním či soudním řízení, resp. do doby, než jsou zahájena řízení o mimořádném opravném prostředku či dozorcím prostředku nebo soudní řízení. Toto rozhodnutí nebylo zpochybněno s konkrétními důvody ani v tomto soudním řízení správním.

58. Neopodstatněná je žalobní námitka, že žalobce přestupek nespáchal, protože nebyl v předmětný okamžik řidičem vozidla. Soud se plně ztotožnil se skutkovými zjištěními a závěry i s právními závěry správních orgánů obou stupňů.
59. Žalobce byl ztotožněn jako řidič vozidla po předložení občanského a řidičského průkazu, jejich číselné označení je uvedeno v oznámení přestupku ze dne 12. 3. 2016. Hlídku Policie České republiky tvořili podle úředního záznamu Policie České republiky ze dne 12. 3. 2016 dva policisté. Jejich identifikace je uvedena krom úředního záznamu také na oznámení přestupku a záznamu z rychloměru. Dalším svědkem události byl spolujezdec žalobce, jehož totožnost byla ověřena podle jím předloženého občanského průkazu (číslo průkazu je uvedeno v oznámení přestupku a úředním záznamu, stejně jako adresa bydliště a datum narození). Žalobce nadto předložil doklady potřebné k řízení vozidla. Údaje z těchto dokladů byly uvedeny v úředním záznamu Policie České republiky ze dne 12. 3. 2016. Na místě žalobce ani jeho spolujezdec nenamítali k osobě řidiče ani k přestupku vůbec nic. Žalobce nevzněl žádnou námitku ani po obdržení předvolání a oznámení o zahájení řízení, které převzal osobně dne 30. 3. 2016. Žalobce udělil dne 11. 4. 2016 plnou moc zmocněnci k zastupování v řízení o přestupku. Ani u ústního jednání dne 6. 4. 2016, jehož se účastnil zmocněnec žalobce, tento nevzněl žádné námitky. První námitky se objevily až v písemném vyjádření k věci ze dne 9. 5. 2016. Soud, stejně jako žalovaný, tyto námitky shledal jako účelové. Pokud si žalobce uchovává širokou paletu námitek až na odvolací řízení, případně na později, musí s jejich posouzením jako nedůvěryhodných počítat.
60. Z výše uvedeného popisu dokazování v dané věci se podává, že rychlost žalobcova vozidla byla změřena automaticky rychloměrem umístěným v policejním vozidle, které dojelo vozidlo žalobce. Podle podkladů napadených rozhodnutí vozidlo řídil žalobce. Z podkladů sepsaných policisty ani soudu neplyne pochybnost o tom, že zastavili vozidlo žalobce, který vozidlo řídil. Ačkoli se žalobce odmítl vyjádřit do záznamu o přestupku, podepsal jej. Jeho podpis na oznámení je shodný s jeho podpisy ve správním a soudním spise. Pak je stěží představitelné, že by za dané situace v případě, že by došlo k výměně řidičů, žalobce toto policistům nesdělil a záznam podepisoval. Přesto tak učinit mohl, ale pak na sebe vzal riziko důvodného posouzení takového tvrzení jako účelového a zcela nedůvěryhodného a dále na sebe přenesl břemeno prokázání tohoto tvrzení či alespoň vznesení takových pochybností, aby byl důvod pokračovat v dokazování; to se však v souzené věci nestalo (z rozsáhlé judikatury srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013–37, bod 24, o přenesení důkazního břemene).
61. Uvedenou námitku nepochybně žalobce mohl uplatnit již v řízení před správním orgánem I. stupně, přičemž je ale „*obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013–60). V dané věci sice platí, že žalobce může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy i v odvolání. Avšak pokud žalobce uplatnil nejen celou „*paletu námitek*“, ale dokonce všechny námitky až v odvolání, a to zejména uvedenou námitku týkající se pochyb o výsledcích měření rychlosti žalobcem řízeného vozidla, neodpovídá takový postup žalobce základnímu smyslu a účelu odvolacího řízení. Žalobcem zvolený

způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení, se jeví jako účelový, obstrukčního charakteru.

62. Soud se ztotožnil se správními orgány v tom, že v daném případě nebylo třeba výsledku policistů a skutkový stav byl prokázán provedeným dokazováním. V záznamu z rychloměru jsou navíc vyznačeny i GPS souřadnice a místo přestupku je tak dostatečně identifikováno. Nedůvodná je námitka, že nezákonnost rozhodnutí způsobilo neprovedení výsledku policistů v souzené věci. Žalobce k měření při obrácené důkazní povinnosti (zásadně ji má správní orgán, ale když žalobce namítá nějaké tvrzení, má povinnost jej dosvědčit) nedoložil žádnou skutečnost, ani nevzněl žádnou pochybnost tak, aby správní orgán měl povinnost v dokazování pokračovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013–37, ze dne 2.5. 2013, č. j. 3 As 9/2013–35, č. j. 2 As 121/2011–90 nebo sp. zn. 10 As 206/2014).
63. K námitkám o nutnosti prokázat správnost měření soud opakuje, že považuje skutkový stav za zjištěný v souladu se zákonem a v rozsahu požadovaném § 3 a § 51 a násl. správního řádu, tj. tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Soud se shodl se správními orgány v tom, že jakékoli další dokazování je v daném případě nadbytečné. Odchyłka byla odečtena ve prospěch žalobce správně, a to městským úřadem, který odečet podrobně vysvětlil, stejně jako žalovaný.
64. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona o metrologii, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., nález Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11).
65. Žalobce se mýlí, že v případě návrhu na výslech policistů šlo o opomenutý důkaz. Žalovaný se vyjádřil k navrhovanému dokazování podrobně na straně 4 rozhodnutí o odvolání. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně, a proto bylo další dokazování nadbytečné. Soud se shoduje se správními orgány obou stupňů v tom, že žalobce nevnesl do zjištěného skutkového stavu svými námitkami a vyjádřeními takové pochybnosti, aby musely provádět další dokazování. Není pravda, že městský úřad nereagoval na písemné vyjádření žalobce ze dne 9. 5. 2016. Naopak se k němu podrobně v rozhodnutí ze dne 4. 6. 2016 vyjádřil, jak soud citoval výše. Nadto rozhodnutí městského úřadu ze dne 4. 6. 2016 a rozhodnutí žalovaného o odvolání tvoří jeden celek, takže postačuje vyjádření v jednom z obou citovaných rozhodnutí. Po podaném písemném vyjádření městský úřad správně vydal rozhodnutí, ve kterém se k písemným námitkám a návrhům vyjádřil, nebyl povinen provádět další důkazy, ústní jednání atd.

66. Lichá je námitka, že se správní orgány obou stupňů nevypořádaly s materiálním aspektem přestupku. Jak soud citoval z obou rozhodnutí výše, oba orgány se jím podrobně zabývaly a s jejich argumentací se soud ztotožnil.
67. Žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 116 %, více než dvojnásobně. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23, *materiální stránku přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je nutno posuzovat vzhledem k nejvyšší povolené rychlosti stanovené § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu, pro jízdu v obci (50 km/hod), nikoli k hranici zavedené kvalifikujícím znakem skutkové podstaty tohoto přestupku (70 km/hod)*. V posuzovaném případě vzhledem k tomuto právnímu názoru nelze o značné závažnosti protiprávního jednání žalobce vůbec pochybovat, což vyjádřili výslovně a jednoznačně i správní orgány obou stupňů v napadených rozhodnutích.
68. Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem *zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně*. Pokud jde o samotný materiální znak přestupku upravený v uvedeném ustanovení, chráněným zájmem zde je zejména organizace dopravy a zajištění její bezpečnosti. K naplnění materiální stránky přestupku přitom postačí i jen ohrožení chráněného zájmu. V této souvislosti lze zmínit např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, z něhož jednoznačně vyplývá, že naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku bude běžně znamenat i naplnění znaku materiálního, tedy porušení nebo ohrožení určitého zájmu společnosti, resp. jen v případě přistoupení dalších významných okolností bude moci být uzavřeno, že k naplnění materiální stránky nedošlo. V daném případě však žádné takové významné okolnosti nenastaly. Žalobce značně překročil nejvyšší dovolenou rychlost uprostřed obce, podle zástavby si musel nepochybně být vědom, že v obci jede. Žalobce má řidičské oprávnění již od roku 1980, proto si musel být vědom rychlostního limitu v obci, jeho značného překročení při řízení vozidla i ohrožení, které způsobuje. Úvahy správních orgánů o materiálním znaku přestupku byly v souladu se zákonem a zjištěným skutkovým stavem o hodnotě naměřené rychlosti i nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě (ostatně ani jednu z hodnot žalobce nerozporoval).
69. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
70. K obecným námitkám soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 As 18/2004-37, všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Když tedy sám žalobce ponechal své žalobní námitky v takto obecné rovině, nelze správnímu orgánu, potažmo soudu vyčítat, že se s nimi vypořádaly právě v míře odpovídající jejich obecnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Krajský soud nemusí hledat

způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128).

71. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. prosince 2017

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně